

Jesus Kristus densamme
igår, idag och i evighet

av

Rev. William Branham

BÖN

Å, Fader I Himmelen, var snäll och välsigna var och en, som läser den här boken!

Låt dem förstå, att Du snart kommer att kalla en mäktig Församling, en sådan som vi aldrig har sett!

Vi tror fortfarande på Dig.

Skapa en längtan I vartenda hjärta och, å Du Rättfärdige, hjälp Din ödmjuka tjänare att frambära Ditt budskap!

Jag vet, att Du gömde mig i vassen, liksom Du gjorde med Moses av någon anledning.

Så, Fader, hjälp mig att förhärliga Ditt namn, för jag ber om det i Jesu namn!

Amen.

FÖRORD

Denna bok har skrivits för att alla, som läser den, ska få veta, att Jesus Kristus fortfarande frälsar och helar människor.

Det är min tro, att Han snart ska uppenbara Sig igen.

Den här boken berättar om hur Han valde en fattig pojke och kallade honom till Sin tjänst, hur pojken flydde från Honom till en tid och sedan helhjärtat vände sig till Honom.

Jesus Kristus densamme igår, idag och i evighet

Jag föddes i Cumberlandns län i Kentucky, i en liten timmerkoja. Min far och mor gifte sig unga och jag var första barnet. Mamma har berättat för mig, att en gång då jag var bara ungefär sex månader gammal och far var borta hemifrån, blev vi insnöade i bergen i åtskilliga dagar. Vi hade slut på mat, och mor blev svagare hela tiden. Till sist trodde hon, att slutet hade kommit. Hon sa, att hon samlade ihop alla våra kläder och sängkläder och med mig i sina armar svepte hon alltsammans om oss, så att vi skulle hålla oss så varma som möjligt.

Käre läsare, jag tror det skulle ha varit slutet, om vår älskande Frälsare inte hade kommit in på scenen vid den tiden. Men Han är alltid nära och uppenbarar Sig i rätta ögonblicket. Han talade till en gammal granne med ett helgons hjärta och sa till honom att komma och se efter, varför det inte hade kommit någon rök ur vår skorsten under de sista dagarna. Då han kom fram och bröt sig in i kojan, fann han mor och mig nästan ihjälsvultna. Han hämtade litet ved och gjorde upp eld. Sedan gick han tillbaka till sin koja för att hämta litet mat till oss. Snart var vi på väg till hälsa och krafter igen. Prisat vare Hans namn för det.

Strax därefter lämnade vi staten Kentucky och flyttade till Indiana. Far började arbeta hos en bonde nära Utica, Indiana. Vi bodde där omkring ett år och flyttade sedan längre ner i Ohiodalen. Åtskilliga år gick och jag hade växt upp till en välväxt pojke, då Gud talade till mig.

En kväll var jag på väg för att bära vatten till huset från ladan, som låg ungefär ett stadskvarter från huset. Omkring halvvägs mellan huset och ladan stod det en

gammal poppel. Jag hade just kommit hem från skolan den kvällen och de andra grannpojarna gick ut till den gamla dammen för att fiska. Jag grät efter att få gå men pappa sa, att jag måste bära vatten. Jag hade stannat under trädet för att vila, då jag plötsligt hörde vinden blåsa i löven. Jag visste, att det inte blåste någon annanstans. Det verkade vara en mycket lugn eftermiddag. Jag gick tillbaka från trädet och lade märke till, att på ett ställe, ungefär så stort som en tunna, tycktes det blåsa genom trädets löv. Sedan kom det en röst, som sa: "Du ska aldrig dricka, röka eller besmitta Din kropp på något sätt, för jag har ett arbete för Dig att utföra, då Du blir äldre."

Det skrämde mig så, att jag sprang hem, men jag berättade det aldrig för någon. Jag kunde aldrig dricka eller röka. Jag tror, att Gud kommer att utföra ett mäktigt verk i den yttersta tiden.

Då jag blev gammal nog att gå ut tillsammans med de unga, retade de mig och sa, att jag var en ynkrygg, för att jag inte rökte eller drack. De sa, att till och med flickorna rökte och att de hade mer mod än jag hade. Då skämdes jag för att tala om för dem vad, som hade skett i mitt liv. Men, kära vänner, idag tycker jag det är härligt att tala om det för världen. Halleluja!

Då jag var omkring fjorton år, blev jag allvarligt skadad då jag var på jakt. Jag tillbringade sju månader på sjukhus. Gud verkade på mig, men jag ville inte ge akt på det. Kallelsen blev mer och mer verklig för mig. Men, då jag inte hade uppfostrats i ett kristet hem, försökte jag stå emot den. Många gånger hörde jag den där stillsamma, lågmälda rösten kalla på mig, men jag avvisade den. Jag blev så, att jag knappast kunde stå ut med att höra församlingen nämnas.

En dag beslöt jag mig för, att jag hade funnit ett sätt att bli kvitt den där kallelsen. Jag reste västerut för att arbeta på en

ranch. Min vän, Gud är precis lika mäktig där ute, som Han är var som helst. Må Du dra nytta av min upplevelse! Då Han kallar på Dig, svara Honom!

En morgon i september år 1927 sa jag till mor, att jag skulle fara på en campingtur till Tunnel Mill, som är ungefär fjorton engelska mil från Jeffersonville, där vi bodde vid den tiden. Jag hade redan planerat en tur till Arizona tillsammans med några vänner. Då mor hörde från mig igen, var jag inte i Tunnel Mill utan i Phoenix, Arizona, på flykt undan Kärlekens Gud. Ranchlivet var mycket bra till en tid men snart blev det enahanda liksom vilket som helst av världens nöjen. Men låt mig säga här, pris ske Gud, att upplevelsen med Jesus blir ljuvligare och ljuvligare hela tiden och blir aldrig enahanda. Jesus ger alltid fullkomlig frid och tröst.

Många gånger har jag hört vinden blåsa genom de höga furorna. Det verkade, som om jag kunde höra Hans röst kalla långt ute i skogen och säga: "Adam, var är Du?" Stjärnorna verkade vara så nära, att man skulle kunna plocka dem med händerna. Gud verkade vara så nära.

En sak, som verkar betyda så mycket för mig ifråga om det där landet, är vägarna i öknen. Om man någonsin kommer bort från vägen, går man så lätt vilse. Så många gånger ser turisterna små ökenblommor och går av huvudvägen för att plocka dem. De går bort i öknen och går vilse och dör ibland av törst. Likaså är det på den kristna vägen — Gud har en huvudväg. Han talar om den i Jesaja, 35:e kapitlet. Den kallas för "Helighetens Huvudväg". Många gånger drar världens små nöjen en bort från huvudvägen. Då har man förlorat sin upplevelse med Gud. Då man har gått vilse i öknen, visar det sig ibland en hägring. För människor, som håller på att dö av törst, kommer hägringen att vara en flod eller sjö. Många gånger springer folk efter dem och faller i dem bara för att finna, att de bara badar i het sand. Ibland visar djävulen en någonting, som han säger är något trevligt. Det är bara

en hägring, det är någonting, som inte är verkligt. Om man lyssnar, kommer man att finna, att man bara hopar sorger över sitt huvud. Ge inte akt på honom, käre läsare! Tro på Jesus, som ger levande vatten åt dem, som hungrar och törstar!

En dag fick jag ett brev hemifrån, som sa mig, att en av mina bröder var mycket sjuk.

Det var Edward, den som kom efter mig. Naturligtvis tog jag det inte på allvar, så jag trodde, att han skulle bli bra. Men en kväll några dagar senare, då jag kom från staden, såg jag då jag gick förbi matsalen på ranchen ett papper på bordet. Jag tog upp det. Det stod: "Bill, kom ut till norra betesmarken! Mycket viktigt." Sedan jag hade läst lappen, gick jag och en vän ut till betesmarken. Den första person jag mötte var en gammal Lone Star-arbetare, som arbetade på ranchen. Han hette Durfy men vi kallade honom "Pop". Han hade ett sorgset uttryck i ansiktet, då han sa: "Billie-pojken, jag har dåliga nyheter åt Dig." Vid den tiden kom förmannen fram. De berättade för mig, att det just hade kommit ett telegram, som berättade om min brors död.

Käre vän, för ett ögonblick kunde jag inte röra mig. Det var första dödsfallet i vår familj. Men jag vill säga, att det första jag tänkte på, var om han var beredd att dö. Då jag vände mig om och såg ut över den gula prärien, rann tårarna utför mina kinder. Hur mindes jag inte, hur vi hade strävat tillsammans då vi var småpojkar och hur svårt det hade varit för oss.

Vi gick till skolan med knappt nog att äta. Tårna var ute ur våra skor och vi måste ha gamla rockar på oss, som var igen-nålade i halsen, för vi hade inga skjortor på oss. Hur mindes jag inte också en dag, då Mor hade litet popcorn i en liten spann till lunch åt oss. Vi åt inte tillsammans med de andra barnen. Vi hade inte råd med sådan mat, som de hade. Vi smög oss alltid över kullen och åt. Jag minns, att den dagen vi hade popcorn, tyckte vi det var ett riktigt kalas. Så för att vara säker på att jag fick min del av det, gick jag ut före klockan tolv och tog en rejäl handfull innan brodern fick sin del.

Då jag stod där och tittade på den solstekta prärien, tänkte jag på alla de där sakerna och undrade, om Gud hade tagit honom till ett bättre ställe. Då kallade Gud mig igen men som vanligt försökte jag slå bort det.

Jag gjorde mig i ordning för att fara hem till begravningen. Då pastor McKinny i Port Fulton Church, en man som är precis som en far för mig, förrättade hans begravning, nämnde han att: "Det kanske finns några här, som inte känner Gud, i så fall ta emot Honom nu!"

Å, så jag grep tag i min stol, Gud verkade igen. Käre läsare, svara Honom då Han kallar!

Jag kommer aldrig att glömma, hur stackars gamla Pappa och Mamma grät efter begravningen. Jag ville fara tillbaka västerut men mor tiggde mig så enträget att stanna, att jag till sist gick med på att stanna, om jag kunde finna ett arbete. Jag fick snart ett jobb hos Public Service Company of Indiana, där jag arbetar nu.

Omkring två år senare, medan jag provade mätare i mätarbutiken hos Gasverket i New Albany, blev jag gasförgiftad och jag led av det i veckor. Jag gick till alla doktorer jag kände. Jag kunde inte få någon lättnad. Jag led av sur mage, som orsakats av gasens effekter. Det blev värre hela tiden. Jag togs till specialister i Louisville, Ky. De sa till slut, att det var blindtarmen och sa, att jag måste opereras. Jag kunde inte tro det, för jag hade aldrig ont i sidan. Doktorerna sa, att de inte kunde göra något mer för mig, förrän jag hade opererats. Till sist gick jag med på att få det gjort men insisterade på att de skulle använda lokalbedövning, så att jag kunde se på operationen.

Å, jag önskade, att någon, som kände Gud, skulle stå bredvid mig. Jag trodde på bön men kunde inte be. Så predikanten från First Baptist Church gick med mig till operationssalen.

Då de tog mig från bordet till min säng, kände jag att jag blev svagare och svagare hela tiden. Mitt hjärta slog knappast. Jag kände Döden över mig. Min andhämtning blev kortare hela tiden. Jag visste, att jag hade nått slutet på min väg. Å, min vän, vänta bara tills Du kommer dit en gång! Då kommer Du att tänka på en massa saker Du har gjort. Jag visste, att jag aldrig hade rökt, druckit eller haft några orena vanor, men jag visste, att jag inte var redo att möta min Gud.

Min vän, om Du är bara en kall, formell församlingsmedlem, kommer Du att veta, då Du kommer fram till slutet, att Du inte är redo. Så om det är allt Du vet om min Gud, ber jag Dig just här att gå ner på Dina knän och be Jesus att ge Dig den där upplevelsen av att vara född på nytt, liksom Han berättade för Nikodemus om i Johannes 3:e kapitel, och å, så glädjeklockorna kommer att ringa — Prisat vare Hans Namn!

Det började skymma i sjukhussalen, som om det vore i en stor skog. Jag kunde höra vinden blåsa genom löven, fastän det verkade långt bort i skogen. Du har troligen hört en vindby blåsa i löven och komma närmare och närmare Dig.

Jag tänkte: "Jaha, det här är döden, som kommer för att ta mig." Å! Min själ skulle möta Gud, jag försökte be men kunde inte.

Vinden kom närmare, högre och högre. Löven rasslade och helt plötsligt var jag borta.

Då tycktes det, som om jag åter var en liten barfotapojke, som stod i den där gränden under samma träd. Jag hörde den där rösten, som sa: "Drick eller rök aldrig!" Och löven jag hörde var de samma som blåste i det där trädet den dagen.

Men den här gången sa rösten: "Jag kallade Dig och Du ville inte gå." Det upprepades för tredje gången.

Då sa jag: "Herre, om det där är Du, så låt mig gå tillbaka till jorden igen, så ska jag predika Ditt Evangelium från hustaken och gathörnen. Jag ska tala om det för alla!"

Då den här synen hade passerat, fann jag att jag aldrig hade känt mig bättre. Min kirurg var fortfarande i byggnaden. Han kom och tittade på mig och blev förvånad. Han såg ut, som om han trodde, att jag skulle vara död, sedan sa han: "Jag är inte en man, som går i kyrkan, min praktik är så stor, men jag vet, att Gud har besökt den här pojken." Varför han sa det, vet jag inte. Ingen hade sagt någonting om det. Om jag då hade vetat vad jag vet nu, skulle jag ha stigit upp från den där sängen och högljutt prisat Hans Namn.

Efter några dagar fick jag återvända hem men jag var fortfarande sjuk och måste bära glasögon på grund av astigmatism. Mitt huvud skakade, då jag tittade på någonting för ett ögonblick.

Jag började söka och finna Gud. Jag gick från kyrka till kyrka och försökte finna ett ställe, där det var en gammaldags inbjudan till altaret. Det sorgliga var, att jag inte kunde finna något. Jag sa, att om jag någonsin blev en kristen, skulle jag bli en verklig en. En predikant, som hörde mig göra den anmärkningen sa: "Billypojken, nu håller Du på att gå in i fanatism." Jag sa, att om jag någonsin fick någon religion, ville jag känna den då den kom precis som lärjungarna gjorde.

Å, pris ske Hans namn! Jag fick religion senare och jag har den fortfarande och med Hans hjälp kommer jag alltid att behålla den.

En kväll blev jag så hungrig efter Gud och en verklig upplevelse, att jag gick ut till det gamla skjulet bakom huset och försökte be. Jag visste inte hur jag skulle be då, så jag började bara tala med Honom som jag skulle göra med vem som helst annars. Plötsligt kom ett ljus in i skjulet och det bildade ett kors och rösten från korset talade till mig på ett språk, som jag inte kunde förstå. Sedan försvann det. Jag var fascinerad. Då jag kom till mig själv igen, bad jag: "Herre, om det där är Du, så var snäll och kom och tala till mig igen!" Jag

hade läst min Bibel sedan jag hade kommit hem från sjukhuset och jag hade läst i 1:a Johannes brev 4: "Älskade, tro inte alla andar, utan pröva dem, om de är av Gud."

Jag visste, att en ande hade uppenbarat sig för mig och då jag bad, uppenbarade den sig igen. Då tycktes det mig, att tusen pund hade lyfts från min själ. Jag hoppade upp och sprang till huset och det verkade som om jag sprang på luft.

Mor frågade: "Bill, vad har hänt med Dig?" Jag svarade: "Jag vet inte, men jag känner mig förvisso bra och lätt." Jag kunde inte stanna i huset längre. Jag måste ut och springa.

Då visste jag, att om Gud ville, att jag skulle predika, skulle Han hela mig, så jag gick till en församling, som trodde på att smörja med olja och jag blev ögonblickligen helad. Då såg jag, att lärjungarna hade någonting, som de flesta predikanter inte har idag. Lärjungarna blev döpta i Den Helige Ande och kunde så hela de sjuka och göra mäktiga under i Hans Namn. Så jag började be om dopet i Den Helige Ande och fick det.

En dag omkring sex månader senare gav Gud mig det mitt hjärta begärde. Han talade till mig i ett mäktigt ljus och sa till mig att gå och predika och att be för de sjuka, så skulle Han hela dem, oavsett vilken sjukdom de hade. Jag började predika och göra det Han sa till mig att göra. Å, min vän, jag kan inte börja att berätta för Dig allt, som har skett. Blindas ögon öppnades. De lama gick, cancer har botats och alla slags under har utförts.

En dag vid början av Spring Street, Jeffersonville, Indiana, efter en två veckors väckelseserie, döpte jag 130 personer. Det var en het augustidag och omkring tretusen människor var närvarande. Jag skulle just till att döpa den 17:e personen, då jag plötsligt hörde den där stillsamma, lågmälda rösten igen och den sa: "Titta upp!" Skyn var som mässing den där heta augustidagen. Vi hade inte fått något regn på ungefär tre veckor. Jag hörde rösten igen och åter igen den tredje gången den sa: "Titta upp!"

Jag tittade upp och från skyn kom där en stor lysande stjärna, som jag hade sett många gånger tidigare men som jag inte hade talat om för Er. Många gånger har jag berättat för folk om hur den uppenbarar sig och de skrattade bara och sa: "Bill, Du inbillar Dig bara det där. Eller kanske Du drömde." Men pris ske Gud, den här gången hade Han visat Sig synlig för alla, för den kom så nära mig, att jag inte ens kunde tala. Sedan några sekunder hade gått, skrek jag till och många människor tittade upp och såg stjärnan precis över mig. En del svimmade, medan andra skrek och andra sprang bort. Sedan återvände stjärnan upp i skyn och stället den hade lämnat var ungefär femton fot i fyrkant och det här stället fortsatte att röra sig och skumma, eller som om vågor rullade. På det här stället hade det bildats ett litet vitt moln och stjärnan togs upp i det här lilla molnet.

Käre läsare, om jag ändå hade plats i den här lilla boken att berätta för Dig om de många saker, som har skett, om hur vårt tabernakel byggdes och många av de kraftfulla väckelseserier vi har hållit! Folk har kommit från när och fjärran för att bli helade. Men jag kommer att få lov att göra den här boken så liten, att den kan säljas billigt och vara tillgänglig för alla. De här sakerna är till för att låta Dig förstå, att Jesus Kristus fortfarande är densamme, som Han var igår och idag och alltid kommer att vara, och att Du bör tro på Honom och bli frälst. Om Du kan, så kom med på våra väckelsemöten, närhelst de är i närheten av Dig!

VITTNESBÖRD

På följande sidor finner Du nu en del personliga vittnesbörd av några, som har blivit helade under några av våra möten

Jag var på sjukhuset i New Albany, Ind., då jag hörde om Br. Branham. Jag hade blivit påkörd av en bil. Praktiskt taget alla mina revben var brutna. Min rygg var sträckt. Jag var ett hopplöst fall, vad medicinsk vård beträffade.

Br. Branham bad för mig och ögonblickligen kom mina revben på sin plats och min rygg också. Doktorn kunde inte förstå det. Jag steg upp, satte på mig mina kläder, for hem och gick till arbetet.

Pris ske Gud för Hans helande kraft!

William H. Merril, 1034 Clark St. New Albany, Ind.

Jag hade varit krympling i många år. Varit sängliggande någon tid. Mina lemmar var förvridna, så jag inte kunde gå. Doktorn sa, att jag aldrig skulle kunna gå. Jag hörde om Br. Branham och hur Gud besvarade hans böner. Så jag ringde honom. Han och en annan ung man, som hette DeArk, kom och bad för mig. Omedelbart blev mina lemmar helade. Jag kunde gå. Jag går fortfarande. Det var för 4 år sedan det hände.

Jag prisar Gud för Hans underbara Kraft!

Mrs. Mary Der Ohanion, 2223 E. Oak St., New Albany, Ind.

Till vem det än må beröra!

Jag hade varit en krympling ganska länge. Mina lemmar hade varit brutna och jag skulle aldrig kunna gå igen. Enligt

doktors uttalande. Min son rullade mig till Br. Bills möte i min rullstol. Den kvällen såg jag en man gå, som inte hade gått på 18 år. Jag såg också en man få sin syn och gå genom kyrkan utan någon hjälp. Han hade varit blind i 40 år och många andra, krymplingar och alla slags sjuka helades den kvällen. Så då det blev min tur att få förbön, hade jag tro till att lita på Jesus, att han var densamme igår, idag och i evighet. Br. Bill bad för mig, tog mig i handen och sa: "I Jesu Namn — gå!"

Jag kände Guds kraft komma över mig. Mina lemmar, som stack ut rakt framför mig, gick till golvet och jag började gå och prisa Gud. Jag lämnade min gamla rullstol och promenerade flera kvarter hem.

Mrs. T. Hargrove, 149 Spring St., Jeffersonville, Indiana

För två år sedan var jag dömd att dö av cancer. Jag hade känt Br. Bill i årtal. Visste att han var en rättfärdig person och hade varit i många av hans möten. Gud välsignade honom och utförde många, många kraftgärningar genom honom. Jag kallade honom att be för mig. Min cancer försvann.

Jag är fortfarande lycklig, prisar och tackar Gud.

Mrs. L. Stinner, Missouri Ave., Jeffersonville, Indiana

Vår familjeläkare hade gett upp hoppet om mig, bara några timmar kvar att leva. Jag hade varit sjuk i cancer i omkring 3 år.

En man vid namn Wiseheart berättade för mig om Br. Bill. De körde 35 engelska mil genom snö och is för att komma till mig. Vid den tid de hade kommit dit hade ett antal av mina vänner och släktingar samlats för att träffa mig för sista gången. Mina döttrar hade köpt min svepning att begrava mig i. Jag var nästan medvetlös, då Br. Bill kom dit. Han bad alla icke troende att gå ut ur rummet. Sedan böjde han knä och bad för mig. Jag kände Guds kraft över mig, då han la sin hand på min och omedelbart kände jag, att min cancer var borta.

Jag stod upp på mina fötter och prisade Gud för Hans kraft. Det var för 4 år sedan och jag har inte haft någon mer cancer sedan dess.

Pris ske Gud för Hans godhet!

Mrs. Sarah Hoyse, Middletown, Ind.

Jag var krympling från födelsen. Jag hade aldrig kunnat gå eller använda mina händer och armar. Jag hörde, var Br. Bill höll en underbar hebrägdagörelseserie. Jag deltog och såg många underbara ting utföras genom tro på Jesu Namn och handpåläggning.

Br. Bill bad för mig, tittade sedan rakt på mig och sa: "I Jesu Namn, gå!" Jag kände Guds kraft komma över min kropp. Jag lydde och för första gången i mitt liv började jag gå. Jag var 35 år gammal.

Gud gör underbara ting i denna yttersta tid.

Pris ske Hans Namn i evighet!

Vår lilla flicka, Betty, hade varit sjuk i tre månader. Vi hade två av stadens berömda läkare, men det verkade som om de inte kunde finna orsaken. Vi hade också många av stadens och omnejdens framstående predikanter att be för henne. Hon blev hela tiden sämre. Sedan sände vi bud till Jeffersonville, Ind. efter en man vid namn pastor Wm. Branham, som har den gudomliga helbrägdagörelsens gåva. Br. Bill, som han kallas, kom till oss med det samma. Efter att ha bett i timmar kom han in och talade om för oss, att Herren hade visat honom en syn om vad, som skulle göras för vår lilla Betty. Hon var bara skinn och ben och skakade hela tiden, som om hon var förlamad. Br. Bill frågade oss, om vi skulle tro på Gud och skulle lyda, vad Han sa, att vi skulle göra. Sedan han hade bett och åkallat Namnet Jesus över henne, blev vår lilla flicka

omedelbart helad. Det var för omkring 10 månader sedan. Vår lilla Betty är nu vid fullkomlig hälsa och så tjock hon bara kan vara. Jag kommer med glädje att skriva till vem som helst ifråga om hennes helbrägdagörelse eller vilken som helst av de helbrägdagörelser, som skedde under den väckelseserie, som Br. Branham höll här i St. Louis 1945.

De helbrägdagörelser, som skedde i väckelseserien i St. Louis finns i boken med titeln "Heavenly Vision," av Bro. Branham. Försäkra Dig om att få läsa den!

Pastor Robert Daugherty, 2009 Gano Ave. St. Louis, Mo.

TILL VEM DET ÄN MÅ BERÖRA!

Jag hade varit sängliggande på min rygg i 8 år och 9 månader i tuberkulos och doktorerna hade gett upp hoppet om mig. Jag vägde knappt 25 kilo och det såg ut som, om allt hopp var ute. Då kom pastor Wm. Branham från Jeffersonville, Ind., ungefär 35 engelska mil från vårt hem. I en syn hade han sett ett lamm, som var fångat i öknen och ropade: "Milltown." (Det är där jag bor.) Br. Branham hade aldrig varit här eller känt någon härifrån. Då han kom in, la han händerna på mig och bad och åkallade vår käre Herres, Jesu, namn över mig. Någoting tycktes ta tag i mig och omedelbart var jag uppe och tackade Gud för Hans kraft att hela. Jag gick utomhus för första gången på 8 år, blev sedan döpt i floden i Jesu Kristi Namn. Jag är nu pianist i baptistförsamlingen här. Mycket mer följer med den här mäktiga helbrägdagörelsen. Jag har inte plats i det här vittnesbördet att skriva alltsammans. Jag skall med glädje skriva och berätta fullständigt för vem som helst, som är intresserad av min helbrägdagörelse.

Georgia Carter, Milltown, Indiana.

TILL VEM DET ÄN MÅ BERÖRA!

Jag hade blivit opererad och fick en form av cancer av operationen. Jag hade gjort allt jag visste, hur jag skulle göra,

för att återvinna min hälsa, men hade misslyckats. Min hustru var också sjuk och vi hörde om pastor Branham och hur Gud verkade genom honom med att hela de sjuka. Vi for till hans hem en söndagskväll för ungefär sex månader sedan och då vi kom fram, fann vi andra där av samma orsak, och de blev helade. Så hade vi ett samtal med Br. Branham och frågade honom, om någonting kunde göras för oss. Vi berättade för honom, att vi var katoliker, men han sa till oss, att gudomlig helbrägdagörelse var inom räckhåll för alla, som trodde. Han fäste vår uppmärksamhet på en katolsk dam, som hade fått sin syn efter att han hade bätt Gud att hjälpa henne, och nu läser hon det finstilta. Hon hade varit så blind, att hon fick ledas till hans hus. Sedan fick min hustru och jag förbön och vi blev båda helade. Min cancer försvann! Vi är nu så lyckliga och friska och varenda morgon står jag upp ur sängen och ber i 3 timmar för Br. Branham och hans arbete för Gud. Jag har en elektrisk firma här i staden och varje söndagsmorgon går vi i den tidiga mässan och skyndar oss sedan över bron till Branham Tabernacle. Vi deltar också i kvällsmötena och bönemötena på onsdagskvällarna. Vi har det underbart härligt och det tycks som att leva i en ny värld. Jag kommer med glädje att besvara vilket brev som helst för information om min helbrägdagörelse.

Louis H. Head, 417 Garnet Court, Louisville, Ky.

Jag vill lägga till mitt vittnesbörd till Guds ära beträffande gudomlig helbrägdagörelse. I omkring tre år led jag av eksem, som hela tiden spred sig och blev värre, tills baksidan av mina händer och ovansidan av mina fötter var en enda sårskorpa. De var hemskt svullna och mycket ömtåliga. Den 11 april 1945 smorde Br. Branham mig och la sina händer på mig i bön, men i stället för att bli bättre fortsatte jag att bli sämre, och eftersom jag hade använt salva på mina händer och fötter, tänkte jag, att det troligen var orsaken till, att jag inte blev

helad. Så jag beslöt mig för att sluta använda all medicin och överlämna mitt fall helt och hållet åt Herren. Den 10 juni bad Br. Branham och Br. Seward för mig igen och Herren helade mig, prisat vare Hans heliga Namn! En gång tidigare hade Br. Branham smort mig för svaga fotvalv. Mina fötter värkte så, att det var tortyr för mig att gå. Men sedan jag blivit smord, blev mina fötter starkare och idag kan jag gå långa sträckor med mindre obehag i fötterna än bara ett kvarter före smörjandet. Och jag vill tillägga, att det här inte är min första upplevelse av gudomlig helbrägdagörelse. För tjuogoett år sedan deltog jag i ett möte, som hölls av pastor C. H. Erickson i Columbus, Ind. Andra blev helade från olika sjukdomar och eftersom jag hade lidit av en svår katarr en lång tid och hade en tumör på mitt högra öga, så att den delvis skymde min syn (och skulle ha gjort mig blind i sinom tid), bad jag också Herren att göra mig bra och det gjorde Han. Jag besvärades aldrig mer av någondera sjukdomen. Jag tog emot den här välsignelsen där jag satt i min bänk, eftersom jag inte hade bett om pastor Ericksons förbön. Jag har bevittnat helbrägdagörelser och hört och läst andras vittnesbörd. För nästan två år sedan kom jag förbi ett hem nära Prospect, Ky. En liten, sjuk baby låg på en madrass ute på gården och modern talade om för mig, att den var över fyra månader gammal och hade varit sjuk hela sitt korta liv. Den var mycket mager och kunde inte få i sig något utan att att skrika av smärta. Följande söndag berättade jag för Br. Branham om barnet. Han och församlingen bad för babyn och några veckor senare kom jag åter förbi det här hemmet och frågade om babyn. Den höll på att bli bra och ökade i vikt. Jag gick in för att se på den och den åt och njöt verkligen av det. Det är skrivet, att vår himmelske Fader har gett Sin Son, Jesus Kristus, all makt i Himmelen och på jorden och har gett Honom ett Namn högre än alla andra namn och Petrus sa, att det var i Hans Namn, genom tro på Hans Namn, som den lame mannen blev helad vid tempelporten. Det är i samma härliga

Namn de här underbara tingen görs idag. Och då vi blir helade genom trons bön, är detta inte bara välsignelsen vi får, utan den bär med sig försäkran om syndernas förlåtelse. Jak. 5:15.

Gud vare tack, att vi i dagens upprörda värld har män som Brr. Branham, Erickson, John Sproul och andra, som Anden har gett helbrägdagörelsens gåva. Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet. Och Han är precis lika skicklig och villig att hela oss som då Han predikade Evangeliet om Riket och helade människor för nittonhundra år sedan. Jag såg Joan Grey, den lilla babyn. som var sjuk, den 26 augusti. Hon är nu mer än 27 månader gammal och är så bra och frisk hon bara kan vara.

Din vän i Kristus Jesus,

G.W. Jones, 705 E. Maple St., Jeffersonville, Ind.

Kära vänner, det finns andra, som har blivit helade och skulle vilja ge sitt vittnesbörd som vittnen om Guds kraft men vi har inte plats till det just nu i den här lilla boken. De här vittnesbörden, som har återgetts, är till för att uppmuntra Dig att tro på Jesus Kristus och lära känna Honom som Din Frälsare och Helbrägdagörare.

Många, som läser Bibeln, säger: "Om jag bara hade levat på Bibelns tid, skulle jag gå till Jesus och Han skulle hjälpa mig." Min vän, Han är här idag för att hjälpa Dig, precis lika mycket som Han var på den tiden. Tro bara på Den Helige Ande, Han är Jesu vittne! Var så god och tro på Honom, just där Du är, så ska Du bli helad!

PREDIKAN

Vår Text finns i Jesaja 53:5

”Han var sargad för överträdelse, blåslagen för vår missgärning. Vår frids tuktan lades på Honom och genom Hans sår blir vi helade.”

Nu, min vän, säger Bibeln: ”Genom Hans sår blir vi helade.” Och vi vill medge, att vi fortfarande har våra synders förlåtelse genom utgjutelsen av Hans blod, vad vi än må ha gjort. Varför? För att det fanns i försoningen, säger Du. Fanns inte Hans sår till Helbrägdagörelse i försoningen också? Om då försoningen till helbrägdagörelse har mist sin kraft, då är Du kvar i Dina synder. För försoningen för Dina synder åstadkoms av samma Blod från samme man på samma ställe, vid samma tid, samma dag.

Så Du kommer att bli tvungen att säga, antingen att de verkar tillsammans eller är verkningslösa.

Nej, min vän, tro på Jesus på precis samma sätt för Din helbrägdagörelse som Du gör för Dina synder, så kommer försoningen att ha samma verkan. Den kommer att fungera för Dig på båda sätten, då Du tror, att den gjordes för Dig i den här tiden såväl som för de där på den tiden.

Precis som då Du går ner till floden för att komma över med en färja, Du ser andra komma över, så varför skulle inte Du kunna? Man går inte till den där båtens kapten och frågar Honom, om båten kommer att klara resan eller inte. Man betalar bara sin avgift, går ombord och sätter sig. Sedan är det styrmannens jobb att få en över floden.

Det är samma metod med gudomlig Helbrägdagörelse, man ser andra bli bra och man kan själv bli helad också. Gå bara till Jesus! Avgiften i det här fallet är förtröstan, sedan är det Jesu jobb att följa en igenom.

Å, broder och syster, tro på Honom, Du kan också bli helad! Undrens tid är inte förbi, inte för dem som tror.

Vad är det första man gör, då man planerar en utflykt? Man tar fram de gamla damernas almanacka och ser efter, om almanackan säger, att det ska bli regn eller vackert väder den dagen. Då gläder man sig, om den säger vackert väder. Sedan säger man: "Vi ska planera utflykten för den där dagen." Man köper all sin lunch och gör sig redo för utflykten bara för att almanackan säger: "vackert".

Å, broder och syster, om Du sätter så mycket tro till en almanacka, varför kan Du inte tro på Guds Ord? Kom ihåg, att Gud alltid har haft några, som tror, varför vill Du inte vara en av dem nu? Läs Markus 16 och se, att den sista befallningen till församlingen var att bota de sjuka! Han sa: "Och dessa tecken ska följa dem, som tror."

Om Din församling säger, att de tror, och tecknen inte följer med, då tror de inte enligt Guds Ord.

Fråga någon idag efter ett bra tecken på en troende och de kommer att peka ut någon i god social ställning. En, som lägger mycket i kollekten. Å, min vän, en del av dem vet inte mera om Gud än en hottentott vet om en egyptisk natt och en del av dem är välpolerade lärda från predikantskolor också. Men man behöver inte vara lärd för att känna Gud. Men man måste göra mer än de flesta av dem, man måste tro och om man gör det, kommer tecknen i Markus 16:17-18 att följa en, liksom Jesus sa, att de skulle.

Kom ihåg, att det står i Markus 16, att man ska predika Evangelium för allt skapat. Du säger kanske: "Br. Branham, vad är Evangelium, så att vi kan veta, om vi har Det eller inte. Är det Ordet?"

Paulus sa, att Evangeliet kommer till oss inte bara i ord utan genom Den Helige Andes Kraft och Demonstration. Så skulle man inte vara tvungen att ha Den Helige Andes Kraft, för att demonstrera de där tecknen i Markus 16?

Slå upp 2:a Timoteusbrevet tillsammans med mig, kapitel 3, och se, hur Den Helige Ande säger, att i den yttersta tiden skulle folk ha en gudaktighetens form men skulle förneka dess kraft, och från sådana människor säger Bibeln, att man ska vända sig bort.

Är inte det ett tecken på, att vi lever i den yttersta tiden? Folk förnekar kraften att hela och att vara så fri från synderna.

Församlingarna håller på att bli så kalla, att termometern går ner till sextio minusgrader. Man kan inte ha seger och praktisera gudomlig helbrägdagörelse tillsammans med kortspelspartyn och cigaretter. En del människor går till kyrkan på söndag förmiddag med en stor cigarr i sin mun och ser ut som en avhornad Texasungtjur. Ordet säger, att vi ska rena oss från all orenhet. Å, broder, vänd Dig bort från Dina världsliga ting och tjäna Gud! Då kommer Han att låta Dig vandra på Hans Helighets Huvudväg, som Jesajas 35:e kapitel talar om.

Om någon skulle komma till Dig med en postanvisning på 70 000 dollar, skulle Du börja fröjda Dig. Om jag frågade Dig, varför Du vore så glad, skulle Du svara, att Du hade 70 000 dollar. Om jag tvivlade, skulle Du räcka mig postanvisningen. Om jag skulle säga, att den bara var ett papper med skrift på, skulle Du raskt svara, att 70 000 dollar måste deponeras hos U.S.A.-s regering innan anvisningen skrevs ut och att regeringen därför skulle stå bakom den.

Vet då, att Jakobs brev 5:14 säger, att trons bön ska rädda den sjuke. Du kanske säger, att det där bara var papper med skrift på. Men broder, hela Himmelen står bakom Bibeln.

Då Du läser Hans Ord, så kom ihåg, att löftet är till Dig! Börja sedan fröjda Dig och tro, att Han kommer att hela Dig!

Han är samme Gud idag och i evighet. Amen.

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

SWEDISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org